

Поштарина плаћена у готову.
14 јануар 1924.

ЦЕНА 3 ДИНАРА

Излази сваког понедеоника.
Година II. број 2.

Будбид

КОМЕДИЈА

Часопис за позориште, музику и филм.

Уредник: Никола Трајковић. Власник за Издавачко Удружење „Илустрација“ Иван Зринић, директор „Илустрованог Листа“.

Г-ђа Ада Польакова

Г-ђа Ада Польакова, креаторка многих оперских партија на београдској позорници, певала је недавно са сјајним успехом први пут партију Ђилде у „Риголетту“, а сада спрема партију Сузане за премијеру Волферајијеве „Сузанине Тајне“.

»Вучјак« Мирослава Крлеже

Мирослав Крлежа важи неоспорно као један од најбољих савремених хрватских књижевника. Ту висину доказао је не само својим импулзивним новелистичким, песничким и критичарским радом, него и својим оригиналним драмама (има их преко 12), од којих се на загребачкој позорници играла »Голгота« и сада »Вучјак« (30-XII-1923).

»Вучјак« је у правом смислу један типично хрватски комад, у којем наступају као исечени из живота сеоски и паланачки типови једног первозног, грамзивог и бескрајно болећивог миља, са својим засебним проблемима добра и зла, корисног и некорисног, колективног и индивидуалног. Ако ико у нашој литератури, Крлежа је умео да изрази и карактер великих јединки и карактер типова из масе на једнако виртуозан начин, оперишући невероватно тачним погађањем психологије и јајним карактеристикама. Револуционер, који у исти момент доминантно критикује и саму револуционарност, Крлежа је остано у »Вучјаку« јелну чудну и тамиу дилему, вишне психолошку него реалну: измирење људи. Пропагујући динамику, снажни пеан боја, жарких мотива, блеска, грохота: »вирбла«, он је дошао на крају до једине, очигледно филозофске резигнације, која до краја карактерише и његове личности, као спецјалне карактере, и њега, као драматичара и идејног конструктора. И доследно томе пацифистичком мотиву сликао је своја лица на један сјајан начин, могуће бољи од самог Горкијевог метода.

Главну улогу Маријане Маргитићке играла је једна нова снага

Г. Мирослав Крлежа, слика г. Љ. Бабића.
— G. Miroslav Krleža, slika g. Ljube Babića.

загребачког позоришта, гђица Вика Подгорска. Да не говоримо дескриптивно о њој, изнећемо синтетички суд г. Луначека, директора загребачког »Обзора«, који за њу вели:

»Вика Подгорска је показала још и сву перспективу својег опсежног умјетничког талента. Након улоге у »Вучјаку« можемо нашој драмској управи честитати. Напокон је нашла онакав таленат и умјетницу, једне важне струке, коју је узалуд и тражила и на силу доселе откривала у другима. У првоме реду ваља истакнути жену у гђици Подгорској. Другије њезине струке само су женског спола, али нису жене на позорници. У ње је и снаге и начина изнијети у свим на и пајмањим ситницама, у измјени гласа, у погледу и у кретњама праву жену. Особито се пак нечим истиче, а то је срдце. Њен орган нема онај

тубоки понешто лармојантни призвук. Нема ни оног профонда трагичног ни изглађене волуминозности. Али зато је у ње првијук искреног бола, финог осјећаја и дубоког чувствовања. Кад игра, може да се послужи свим регистрима и неће ниједан криви изнијети. Тако је искрено, тако биједом све поткрепљено а и разумљиво било донесено, да смо видјели у истину сву снагу жене претварати се од патнице до гадне бештије. То је ето дојам умјетности. Иначе бисмо и крај најбоље глумачке вјештине остали тек знајући, јер ми не бисмо ни

Г. др. Бранко Гавела. — G. dr. Branko Gavella.

Г-џа Вика Подгорска. — G-dzika Vika Podgorska

часком посумњали, да је Маргитићка зла, зла од биједе и да лаже. То је што особито морамо у тој креацији гђице Подгорске истакнути.«

С овим комадом г. Гавела, који је одлично и хармонично спровео свој режијски принцип кроз овако хетерогену ствар, донео је и себи један леп успех. Поред гђице Подгорске, г. Крлеже као аутора, гђе Вавре као Еве проститутке, »Вучјак« је обележио и један експлентан дан за режију загребачког казалишта.

Г. С.

ЧАРАПУ
мушки, женски и дечију купујте само у
ДЕПО ЧАРАПА
БРАЋЕ РОМАНО — Кнег: Љубице 14
— Роба првокласна, цене без конкуренције —

„Sjene“

U zagrebačkom „Narodnom Kazalištu“ daje se sa velikim uspehom već čitavih meseč dana pantomima,

be Babića „Sjene“, sa muzičkom obradom Božidara Širole, jednog od najpoznatijih mladih hrvatskih kompozitora.

„Sjene“ su jedna vrsta nacionalnih motiva izrađenih u efektnim slikama, skupovima i epizodama sa varijacijama muzičkih nacionalnih tema. Kritika je našla u samoj radnji pantomine izvesne zamerke, ali što se tiče muzike, a naročito režije g. Branka Gavale, stvar je neosporno odlično izvedena. U baletskim i dramskim ulogama uzele su učešća prvakasne snage zagrebačkog ansambla.

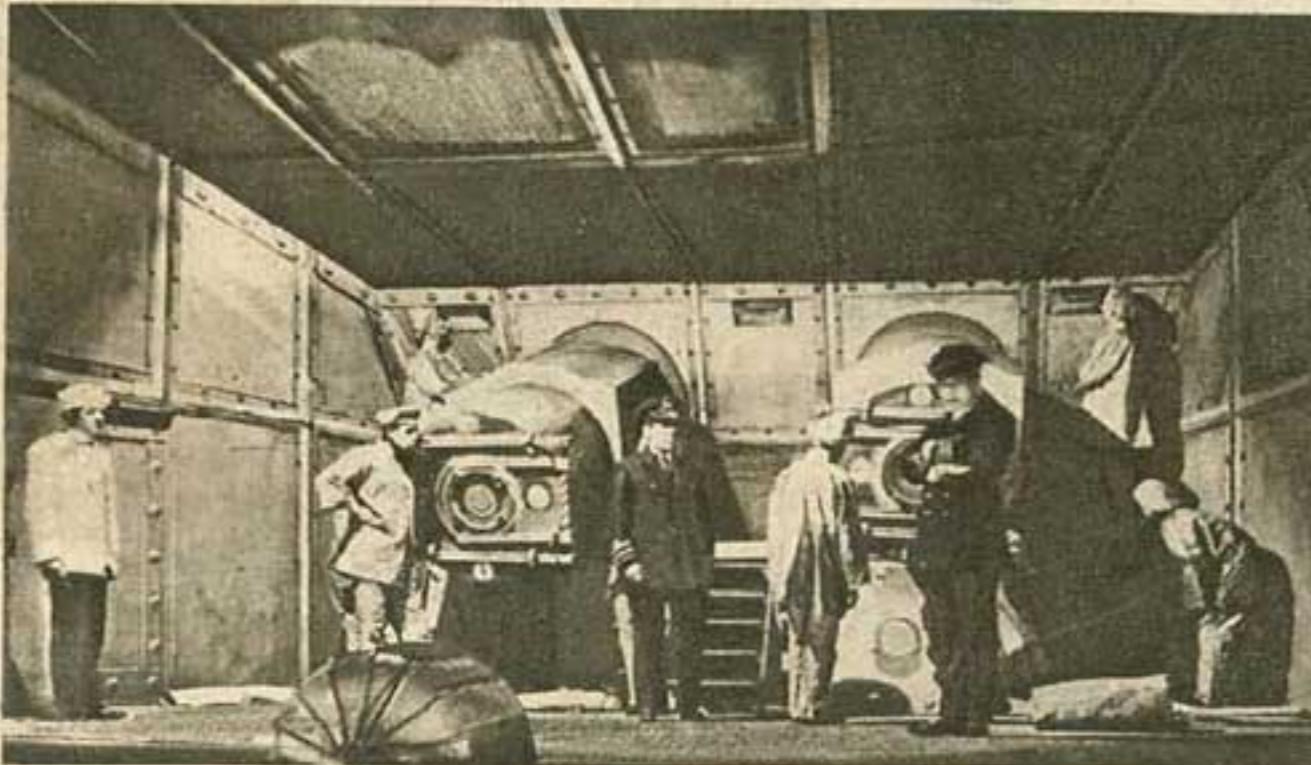
G. Branko Gavela dao je u ovom komadu neosporno najlepšu legitimaciju svoga rada i znanja. što se tiče kostima, načina igre, nijansiranja i psiholoških kombinacija u „Sjenama“, koje je on savršeno sproveo i održao u harmoniji, mora se priznati, da je on stvarno jedan od najmodernijih, i svakako najbolji naš režiser.

Nacrt kostima za „Sjene“ od zagrebačkog slikara, prof. Ljuba Babića.

ili bolje rečeno, scenske slike Lju-

Премијера „Битке“ на београдској позорници

Декор трећег чина. На сцени г. г. Јовановић и Богић

Г-ђа Ада Польакова на београдској позорници.

Омиљена гошћа београдске Опere, сјајна уметница, г-ђа Ада Польакова, пређ. члан београдске Опere, дала је недавно једну нову креацију београдској публици, Тајна, у којој ће г-ђа Польакова веома успелу партију Ђилде у певати партију Сузане, „Риголету“. Г-ђа Польакова пева-ла ју је на оригиналу, на талијанском. Ово је већ друга партија коју је г-ђа Польакова спремила у Београду, прва је: партија Марженке у Сметаниој „Прода- ној невести“.

Идуће сезоне у изгледу је за београдску позорницу Римски-Корсакова „Снегурочку“, коју је партију већ певала г-ђа Польакова са сјајним успехом прети-ше сезоне у Загребу.

Г-ђа Польакова у у洛зи Снегурочки, на загребачкој позорници. — G-dja Poljakova u ulozi Snjeguročke, na zagrebačkoj pozornici.

Прослава двадесетпетогодишњице рада на музичи
г. Ст.Биничког.

Отац српске инструменталне хор «Станковића» певати композиције г. Биничког. Поподне у славља 3, 4 и 5 фебруара ове године десетпетогодишњица рада на музичи г. Ст.Биничког, пројавио је свечана Академија.

Сутра дан, 4. фебруара, у Новом Згради, на вечерњој представи, извешће се увертира »Из мого

Г. Бинички као деčак од 6 година, са својим родитељима (1876).

године двадесетпет година рада на музичи.

Већ је састављен програм ју-

Г. Бинички као суплент гимназије (1895).

билеја. Тако ће 3. фебруар бити у београдској Вознесенској цркви свечана литургија, на којој ће позиција г. Биничког.

Г. Ст. Бинички, директор београдске Опере (1923).

заничаваја још из године 1899. Дириговаће сам композитор. Затим слика из бајке »Љиљан и Оморика« (диригент г. Христић), и уводна музика за »Периклову смрт« (диригент г. Србуљ).

После ових слика и увертира приказује се једночина опера »На уранку«. Диригује г. Брезовићек.

Најзад, чича Илија Станојевић режира из Нушићевог »Пут око света« слику »У харему« са музиком г. Биничког.

5. фебруара у »Манежу«: вече вокалних и инструменталних ком- вокалних и инструменталних ком- вокалних и инструменталних ком- вокалних и инструменталних ком-

Година од педесетпетогодишњице зграде београд- ског Народног Позоришта.

Управници и њихови заступници свих наших позоришта приликом јубилеја.

Прошле године, од 16. до 18. марта 1923. године, Народно Позориште у Београду прославило је свечано педесетпетогодишњицу свога постојања у згради код Кнежевог Споменика. Том приликом приређен је низ свечаности, које су присуствовали многобројни гости из земље и са стране. Међу гостима из земље примећени

Дар београдском позоришту од Народ. Ди- вадла у Прагу, рад скулптора г. Хорејца.

су нарочито сви управници на ших покрајинских позоришта и

Приликом ове прославе, одржан је у Београду и Први Конгрес Словенских Позоришта, 17. јануара 1923. године, у сали Народне Скупштине. Циљ је конгреса био тај, да се постави могућност ближе сарадње и покретање једног заједничког часописа.

Цео овај низ свечаности и послова извршен је срдечно, топло и са пуно воље. Али на жалост већина одлука донесених на овом Првом Конгресу, а нешто доцније, 5. и 6. фебруара, донесених на Другом Конгресу Словенских Позоришта у Софији, нијесу се могле остварити из разних узрока и прилика које су у току прошле године настале.

Milan Pichler, baritonist, kao grof Almaviva Vladimir Majhenić, mladi komičar u opereti, u Mozartovoj operi „Figarov pir“, koja je nedavno imala velik i redak uspeh.

Интервју о Бранку Радичевићу

На пролеће Београд и његова млада књижевност прославиће стогодишњицу рођења нашег не заборављеног песника Бранка Радичевића. Познато нам је, да се увек спремају ванредна издања, есеји, песме, алманаси у част тих дана. Наш млади књижевник г. М. Црњански спрема драму о Бранку Радичевићу, коју ће ускоро предати управи нашег Народног Позоришта. Обратили смо се и њему, да нас о томе ближе обавести и на наша питања добили смо следеће одговоре:

Радујете ли се прослави Бранковој?

Ја сам Темишварац, ишао сам његовим трагом, изгледало је чак да ћу и грудобољу од тога добити; футбал ме је од тога спасао, али сам годинама учио на темишварском гробљу, где има један обелиск, над гробом његова брата Стефана, на коме је његов отац Тодор урезао једну ружу и под њом старословенски: таки је био. Затим сам отишао у Беч, у парк, где је Бранко прокашљао крв, у кафанице крај грчке цркве, где је и он баничио. Његова прослава је за мене једно тужно огледало, старо сто година, у коме видим и своју прошlost.

Како треба да прославимо Бранка?

Без комедије опих, који живе од тог да лажу и држе говоре над гробовима песника. Без фарбаних кулиса разних удружења. Прославиће га Фрушка Гора, расцветаним трешњама и вишњама, над Дунавом. Хајдемо њој у ма-сама, није нужно да му дижемо споменик од гипса. О прослави комичној Војводини под војничким Дантеа, у Италији, по калдрми цртају левкове пакла и шла 76. год.

тумаче дивне терцине и кочијашима и просјацима. Оснујмо и ми группу, која ће држати предавања о Фрушкој Гори, на улици, по Чубури и на друму. Говори-

Бранко Радичевић. — Branko Radičević.

ћемо о воћкама, о девојци, о љубави. Ону сунчану падину Калемегдана, са које се види Срем и небо, треба назвати Бранково Шеталиште и засадити га трешњама: оне ће крзви Београд учити пролећу.

Шта би требало написати о прослави?

Есеје, у којима би Бранко добио ново место у нашој књижевности. Писати о вредности поми-рења његовог са разблудом, вечном и дивном Прозерпином Земље. И књигу о мајском сабору, о траги-споменик од гипса. О прослави комичној Војводини под војничким Дантеа, у Италији, по кал-шињелом 48. године, која је пре-пакла и шла 76. год.

Сплитско Казалиште

Г-ђа Софија Давидова, у улози Татјана у Г. Илија Слатини, први диригент Опере, који је спремио „Евгенија Оњегина“.

Шта ће те Ви написати за прославу?

Написао сам, још пре три године, у доба букања нашег литеарног покрета, поводом »Суматре«, да је Срем и пролеће на дну нашег народа, коме се враћа искрвављен. Срем и Стара Србија, два лица са којима ће наш народ гледати у хаос природе, времена и звезда. Написао сам у Фиезоли, пре две године, »Стражилово«, у коме сам наша тела наднео са фиорентинских брда на Фрушку Гору, помешавши нашу судбину са судбином тосканском, наше нагоне са сазнањем асиским. Написао сам, пре четири године, поетичну комедију »Маска«, коју је издало Друштво Хрватских Књижевника у Загребу, у којој сам Бранка и грудоболну младост сударио са цинизмом једне старе генералице, патријарха Рајачића, са Бечом итд. Све је то било грозничаво и нејасно. Ево једна сцена:

XI.

Генералица: Нисте позвани? То није било од нас лепо.

Бранко: ... тражим патријарха...

Генералица: ... хоћете да ме оставите... кад ћете једном... да се већ заљубите у мене... мало леда?

Бранко: Ви мислите да сам напит... играјући је досадна...

Чувам се ја, ал' је доцкан... а нарав гадна...

Генералица: ... ко сме песнику да суди?

Бранко: ... доста суде, мени моје измождене

груди.

Генералица: Не говорте тако... но, не ћу...

Бранко: Што? Знам... на јесен умирењу...

Генералица: Што се смејете?...

Бранко: Смешим се само. Увек сам такав

био.

Имате право, Живите. Много сам писао.

Што ме гледате тако?

Генералица: Да вас се нагледам дugo и

полако.

Вама не бих могла рећи речи гласне; иш лажне; иш ружне. Тако су вам очи дивне и јасне и тужне.

Знате ли, шта је страшно: кад младост прође,

и осетите, да сте свели...

Бранко: Нисте ви свели...

Генералица: Љутите! Не знате шта могу жеш.

Ах ја писам поштена.

Хоћу још једном да будем грљена страсно, лудо, а после... свеједно.

Бранко, што се не заљубите у мене! Нико ме неће. А долази пролеће.

Бранко: Боли ме глава. И груди. Где изненади

То ме је пре стизало тек кад лишће пада.

Генералица: Чекајте, мало леда на чело.

Бранко: Ах, ман'те... увек је пред Ускр

невесело.

И сад ми више ништа није драго, ништа не волим.

Жељан сам шума и да се јако разболим.

Генералица: Ал' Бранко... та пред вами

је свет. Писао сте и ви и ваше Словенство, мира само

Кнез и ја вас не дамо, бићете као кад вас први пут видех, руменог као први цвет.

Ох, Бранко, младост, младост.

Бранко: ... Љубите...

Не стидите се. Имате право, све декламујемо Ловћену.

Оснивам друштва, вичем и наричавам Словенство, које верујем, обожавам,

не дах. Генералица: Ох, па носите ме... ево ме...

Бранко: Ја? Ја не живим.

Шалите се. Ови боли би само онда свисли,

шуме моје убили ово проклето у груди.

Генералица: Ви знате само Срем. Да идео

к мени Ох бити последњи драган једној жене. Дођите са кнезом к мени. Тамо.

Поносита сам. Не гледајте тако..., је бих само

напито лагати — и ви и ја знамо.. ипак је љубав пајленше

Видите, тај ваш муган дуг поглед — Ја бих, да ми драган буде блед.

Бранко, срдите се на мене?

Гадно је? Ах, гадне су жене.

Бранко: Не. Што? Али мене боли глава.

И све што ви говорите...

Генералица: Треба да учите, да будете велики поета.

Бранко: Пискарије... пише се што же

Панчеаџи.

Идиле хајдуке. Мушички у колевци и оно што желе новосадске dame.

Али оно наше... стара песма света, пуна суза, боља него мајка и поноснико

ко Милошева рука, кад у крви сине...

Генералица: Умирите се, срце ми се киди.

кад видим како се мучите, али речите ми искрено: што ме избегавате? Што се бојите мене? Ви знате, ја обожавам Словенство, мој некак вам... знате, la prince Mihail...

Бранко: Ох, мени ниједна жена није била драга као Фрушка моја гора... не пролеће, за мене је...

Генералица: Mais, Бранко. Нико вас као ја волети не ће.

И ја умирем. Старим, Бранко, старим. Ох, за ништа, за ништа не марим.

Чистоте хоћу, младости, не окусих је. Ох, не смејте се... части, чистоте мушке...

Старим... последњи пут, старим.

Ох, можда сам пијана... узмите ме. Зар не видите, ничег у животу нема?

Загрију вам колена рукама обема.

Чините са мном што хоћете.. само

носите ме некуд... да бегамо.

Разуми, старим, старим...

ничега се не бојим, за ништа не марим.

Бранко: Госпо, идеј кући.

Генералица: Не дам вас. Не оставите ме сад.

Убију се. Ох, носите ме одавде...

Тебе хоћу, тебе.. нико није као ти.

Тако витак, тако мио, тако млад.

Бранко: Оставите ме.. сад ћу пасти.

Идите, љубите... чините што хоћете.

Мени је жао вас... али мени је давно

гадна љубав и све ваше слости.

(Улази слуга).

Бранко: Марамица ми је крвава...

(Бранко тешко одлази).

Г. Милош Црњански. — G. Miloš Crnjanski.

Каква је ваша нова драма о Бранку Радичевићу?

О томе за сад да не говоримо. Три нова чина, у којима је центар Бранко и његов судар са »здрављем«.

КАМФОР КРЕМ

КРАЉИЦА МАРИЈА

ЗАЧИЋЕЊЕ И УЛЕПШАВАЊЕ ЛИЦА

ЧУВЕН СА СВОЈИХ СЈАЈНИХ ОСОБИНА; ОДЛИКОВАН је ВИСОКИМ ИМЕНОМ Џ. В. КРАЉИЦЕ С. Х. С. .. МАРИЈЕ ..

Израдује Косметички Лабораторијум

Н. РАНИСАВЉЕВИЋА

.. Краљ. Дворског Дамен Фризера ..

БЕОГРАД, КРАЉА МИЛАНА ул. 14

Мезанин Тел. 25-26

ДОВИЈА СВЕ СВУДА, 1 ТЕГЛА 50 ДИН.

Генерални заступник:

А. МАРКОВИЋ Београд, Риге од

фере, 5 Тел. 29-71 Тел. 29-71

ДАЈУ СВЕ И ПОДЗАСТУПНИШТВА

МУЗИЧКА КРОНИКА

Будућност музике

Од Вагнерда и Ничеа, па до данас, толико се говорило о будућој музици, о томе каква треба и може да буде музика будућности, *Zukunftsmusik*. Што је најчудније, људи су, свесно и несвесно, подешавали своју музику, према том будућем идеалу. Вагнер је хтео (кад више, кад мање свесно) да од своје савремене музике изгради будућу, на неки начин да предухитри будућност, пробере оно што до данас није црпљено, збирano, изнесено.

Међутим и то није велико решење. Ако се укус и свест кроз 50 година, какви ће онда бити, дају већ данас одредити и предосетити, има ли већег смисла писати за људе који ће доћи после 50 година, но за оне који су били пре 50 година? Питање је само укуса, а није питање дубље. Ако кроз 100 година неће бити (рецимо) сентименталности, — зар ће то дати трајну вредност несентименталним делима? У ствари и несентименталност је данашња. Будућност је исто тако варљива у том случају и нетрајна као и прошлост. Она је само једно одрицање садашњости. А одрицање је истовремено са сваком тврђњом. Проблем би био не у томе да се пише за будуће људе (као неки аманет адресован нараштајима после 100 година) већ за савремене људе, а на тај начин да се од њих начини будуће. Да у музici буде динамике будућности, а не статике будућности. Иначе би значило: узети из садашњости што је за њу

но непрокрчени правац, њима се чини е су већ пронашли будућност. Сваки излаз из густе и пренасељене садашњости њима изгледа већ једна будућност. А то је у ствари један вид, једна разновидност садашњице. Они, дакле, могло би се рећи (и ту спада често и Вагнер, па и онај највећи пророк и јасновиду музице: Ниче) — чим пронађу ма и најмање плодно ново, проглашују га за будућност, док је то ново посве савремено, посве ту, посве присутно, само несагледано, неизражено од других. Међутим ново није још будућност. Оно не мора увек да произиђе из старог. Ново је често само географско, нешто што још није покушано, изведенено. Често прост случај определно је да од извесног броја могућности једне буду покушане и откривене у једно време, а друге доцније. Старо условљава ново, јесте његова допуна — ако се истрага врши у једној истој области. Правци који су дотрајали остављају се, али други правци, још пријамно нездружењи

несварљиво или неопажено, и назвати то: будућност.

Музика будућности која није намењена коме другом осим тој будућности — у ствари је исто што и музика прошлости, у ствари је необасјани и неистакнути део њен. Међутим, свима апостолима будућих расположења и сазнања, изгледа да је музика толико исцрпљена у својим средствима и правцима, да кад пађу један једини неначети и привидно непрокрчени правац, њима се чини е су већ пронашли будућност. Сваки излаз из густе и пренасељене садашњости њима изгледа већ једна будућност. А то је у ствари један вид, једна разновидност садашњице. Они, дакле, могло би се рећи (и ту спада често и Вагнер, па и онај највећи пророк и јасновиду музике: Ниче) — чим пронађу ма и најмање плодно ново, проглашују га за будућност, док је то ново посве савремено, посве ту, посве присутно, само несагледано, незапажено од других. Међутим ново није још будућност. Оно не мора увек да проистиче из старог. Ново је често само географско, нешто што још није покушано, изведенено. Често прост случај определио је да од извесног броја могућности једне буду покушане и откривене у једно време, а друге доцније. Старо условљава ново, јесте његова допуна — ако се истрага врши у једној истој области. Правци који су дотрајали остављају се, али други правци, још пријамно нездру

љиви — често су нови само у ба талента и разумевања, а ни-
толико, само зато што се њима мало великога стваралаштва.
досада није ишло. Они су у ства- Ми смо, у музичи, данас у-
ри већ били на лицу места, само томе добу. Тражи се, и силом
неискоришћени. налази, све увек, свеједнако не-

Можда ће изгледати мало не- што ново. Али то ново није ново, већ једно необјављено, мо- јасна наша дефиниција, али ми разликујемо ново ново од гуће, присутно старо. Претреса- обичног новог. се сваки кутак музике, и још увек

Обично ново било би оно но- види се да је много било необ-
во које је још одавно могло да јављеног.

буде пронађено и оличено, које је тако рећи чекало да се свет и њему приволе. То обично ново имамо на пример у тако званом површном музичком национализму. Нешто што је већ потпуно

Теорију такве нове музике по-
кушава да образложи и широко

Један је, рецимо, Албекиц (Albe-
jiz). Он доцарава једну раскошну
и пркосну Шпанију. А ако се на-
ђе способних људи онда ће моћи,
по томе рецепту, да оличе и дру-
ге земље: снежну и месечеву Фин-
ску, складну и стару Данску, из-
ненада запрепашћену Холандију,
хладно узрујану Ческу, па — ако
хоћете — и изгубљену неку малу
земљицу на косама Пиренеја.
укаже Ferruccio Busoni. И онда
би будућност музике била огром-
на, безмерна. А сва чепркања
по старим пољима да се напабир-
чи по које зрно још нигде не са-
купљено, не унесено ни у које
амбаре: то би био симпатичан и
мио посао за антикваре, за љу-
битеље дефинитивно старога, за
музикологе. А ни у ком случају
за праве истраживаче и ствараопе-

Све је то једно готово ново, једно ново које се може, тако ре-
хи, математички одредити. Ту тре- Пред њима би пукле друге зо-
ре и други видици.

Станислав Винавер

ВАША ДЕЦА

неће патити од назе-
ба ако купите чојан
КОМОТЩУ

до бр. 30 за 35 дин. а от бр. 30—36 45 дин. пар, ко-

БЕРЕ Г. АВРАМОВИЋ
пређе М. Д. КЛИДН
Киев Мих. 32. Тел. 14—0

A decorative horizontal border consisting of a series of small, evenly spaced circles.

„Comoedia“

живи само од претплате; зато

је дужност свих пријатеља умет-

ности да се на њу цетплате

и съм да се на ти, драгата.

Електро-Инсталаторска радија

ЈОВАНА М. СИМИЋА

БЕОГРАД

Макензијева 5. СЛАВИЈА Телефон 18-76.

У највећем избору и без конкуренције

СВОГ ЕЛЕКТРО-ТЕХНИЧКОГ МАТЕРИЈАЛА

Врши све инсталације као: Електричног осветљења, електричних звона, телефона, громобрана, водовода одвода, купатила и канализације, по врло повољним условима.

Пројектира и планише за инсталације

За репарације увек ралиши у резерви.

УСЛУГА БРЗА И НА ВРЕМЕ

Браћа Д. Ристић

Телеграм: „Брарис“ -- Београд Телефон 20-64

Кнез Михајлова улица број 1 и 3

Имају: у својој Помодној Трговини

Драгомир Д. Ристић

Кнез Михајлова улица број 3

:- Парфимерије :-

највеће стовариште првих француских кућа: Coty, Houbigant Piver, Roger & Gallet Gibbs Dr Pierre, Creme Simon и др.

и остале првокласне помодно

мануфактурне робе.

Продаја на мало и велико.

Цене солидне. Унутрашњост уз доплату.

Цене солидне.

Са бечких позорница

Овога месеца је бечка Volksoper прослављала своју двадесетпетогодишњицу. На свечаној представи свирали су увертиру из »Фрајшица«, оперу у једном чину од Моцарта „Der Schauspieler direktor“ и трећи чин опере Die Meistersinger von Nürnberg.

У „Neues Wiener Stadttheater“ даваће се ових дана први пут оперета »Жена у пурпуре« од Jacobsena а музика од Jean-a Gilbert-a.

У „Operntheatru“ гостовао је у опери »Холандез луталица« чуvenи баритон берлинске „Staatsopere“ Friedrich Schorr, критика хвали његов широки и пуни тон, који поред душевног израза има и неку чулну лепоту у себи. Критика једногласно изражава жељу да дође до ангажмана њиховог берлинског госта.

Као новост давана је у истом позоришту трагична музичка бајка (слободно по О. Вајлду) »Кепец«. Опера је од Zemlinskog, а

саже је узет из Вајлдove бајке о »кући са даровима«. Плава, двапетогодишњицу. На свечаној представи свирали су увертиру из »Фрајшица«, оперу у једном чину од Моцарта „Der Schauspieler direktor“ и трећи чин опере Die Meistersinger von Nürnberg.

У „Neues Wiener Stadttheater“ даваће се ових дана први пут оперета »Жена у пурпуре« од Jacobsena а музика од Jean-a Gilbert-a.

У „Operntheatru“ гостовао је у опери »Холандез луталица« чуvenи баритон берлинске „Staatsopere“ Friedrich Schorr, критика хвали његов широки и пуни тон, који поред душевног израза има и неку чулну лепоту у себи. Критика једногласно изражава жељу да дође до ангажмана њиховог берлинског госта.

Као новост давана је у истом позоришту трагична музичка бајка (слободно по О. Вајлду) »Кепец«. Опера је од Zemlinskog, а

У Бечу предстоји гостовање париске Opere Comique. Такође предстоји премијера комада „Mon père avait raison“ од Саше Гитрија.

Париске позоришне силуете

Париз их има толико много! је Саше Гитрија. Она игра искључиво у комадима свога мужа.

Писац и глумац Саша Гитри, и ако још релативно врло млад човек, недавно је прославио премијеру свога педесет-петог комада.

Од пре неколико дана има своје ново позориште „Théâtre de l'Etoile“ где се већ даје његов педесет шести комад „L'Accroche-Socur“. Ивона Прентан, љупка Паријска и одлична глумица, жена женама шта је немогуће?

Стилизовање наших народних игара

Гајењем балета код нас после музике г-ђе Свендстрем много рата, остварено је једно питање, више докучио о Скандинавији, које већ може тражити своје ре- него из најбољих књига о њој.

штење, ако не сад одмах, а оно у најскорој будућности, па је до-

И што је још значајније, данас то питање постаје у свима земљама актуелно. Нема балетске школе, или балетске трупе, или најзад балетске звезде која нема на своме репертоару бар по две-три стилизоване народне игре. Код нас је учињен први покушај од стране г-ђе и г. Формана, који су стилизовали једно наше коло и које је имало прилично успеха и у Београду и у Загребу.

Међутим, будућност нашег националног плеса, мени се чини, није у колу. Постоји читав низ игара, нарочито по унутрашњости и Македонији, које играју по два или по четири лица (често и по једно). Те игре, праћене прилично монотоним мелодијама, на примитивним инструментима, дају тако утисак снаге, јачине и пластике, да се, већ овакве какве су, могу сматрати као дефинитивне ствари.

У Конавлима се код Дубровника игра један плес који народ зове »полка«, (парови играју), а који се игра уз »гусле« (инструменат сличан нашим гуслама само са две жице) и уз такт који свирач даје, лупајући ногом о једну даску. Игра је са »фигурама« и има сељана који знају по три или четири фигуре. Иначе је то једна од најтемпераментнијих игара, које сам до сада видео, а по страсти и махнитом ритму и скоку не заостаје ништа (ако не прелази!) за разним »шпанским плесовима« који пуне тачке свих балетских дивертисмана.

Што се тиче декоративне плесу. Ја сам уверен да је Београд из концерта скандинавске ни спомињати је. Једино што је

Карикатура г. Жедринског: Бранимир Ђосић

врло за сада да се само постави. То питање је питање стилизовања наших народних игара.

Да би се културно представили на страни, ми морамо имати нешто своје. Позната је ствар на пр. колики је успех у Паризу имао наш композитор г. М. Милојевић, као и г. Добронић у Бечу, који је иначе још радикалнији у прерађивању народног мелодиског материјала од г. Милојевића. И ако се о којој нацији штогод више зна, то се зна по њеној драми, сликарству, литератури, а првенствено по музici, па онда и по

плесу. Ја сам уверен да је Београд из концерта скандинавске ни спомињати је. Једино што је

потребно, то је, да стекнемо једног сликара од укуса и једног музичара, који ће са мало више љубави прићи стварима.

Материјал је ту. Треба га само брижљиво и са разумевањем обратити, јер је крајње време да нас

Европа почне ценити не само по нашој ратној слави, него и по културним тековинама, чији се основи налазе у народу.

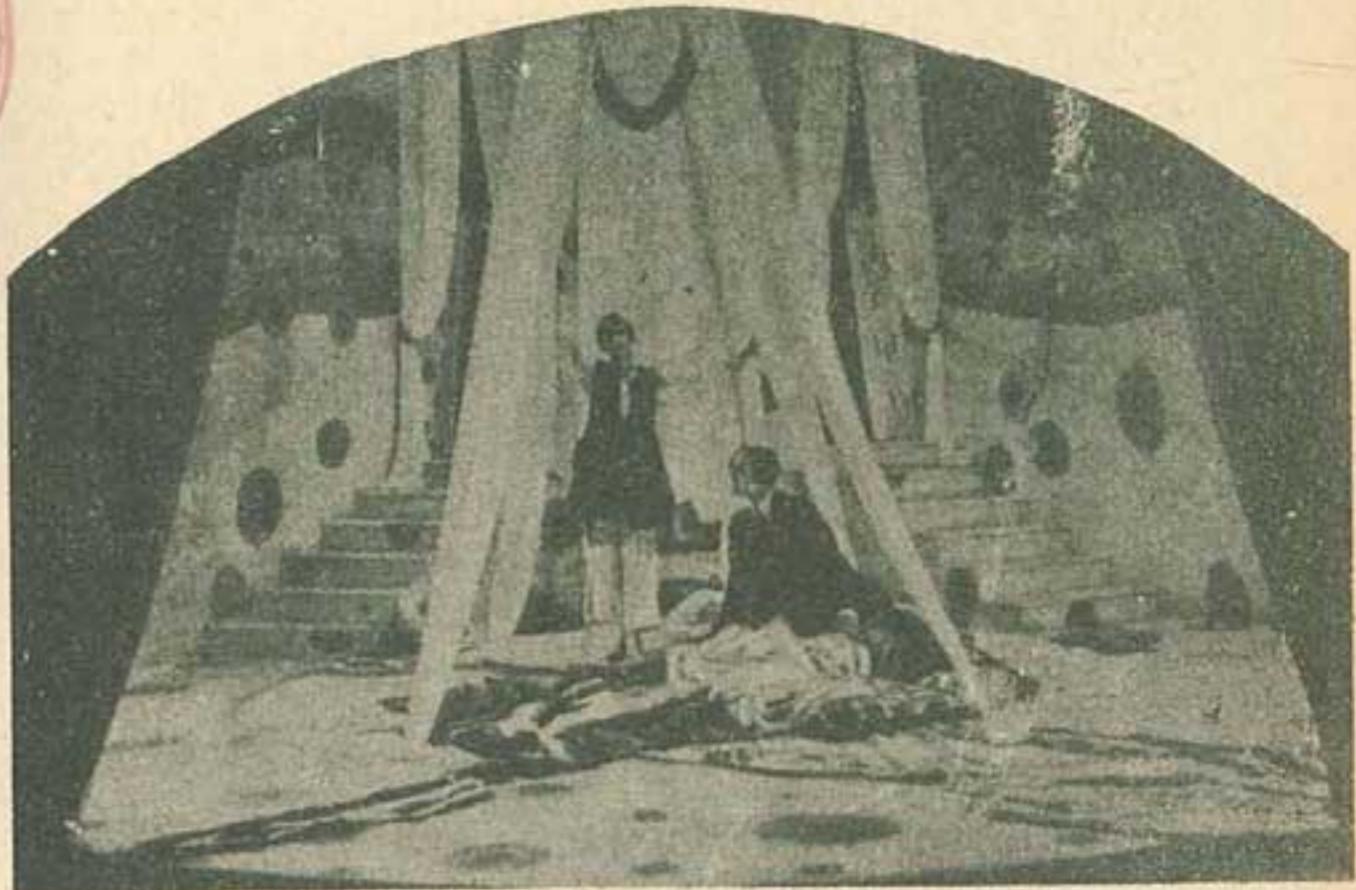
Ред је на нашим кореографима, музичарима и балеткињама.

Бранимир Ђосић

ФИЛМ

Експресионистички филм

Извесни нови немачки филмови и декор били су експресионистички, али су глумци, и ако ванредни иначе, били мање то. Други филмови: »Од јутра до ноћи«, »Алгол« деловали су експресионистички само декором, а никако не људима. Сликан су, истина, били сви експресионистички замишљени, али само делимично спроведени. Извесни принципи филма противили су се томе. У осталом сике »Калигарија« био је специјално погодан за филмско креирање такве атмосфере. И

Једна сцена из „Алгола“. — Jedna scena iz „Algola“.

донекле »Носферату«.

Експресионистичко стилизиран филм био је и остаје покушај. У уметности и књижевности експресионизам има свој значај

Једна сцена из „Брандхерда“. — *Jedna scena iz „Brandherda“.*

и дао је велика дела. Овај неоромантички покрет конструисао је помоћу најкомплекснијих модерних израза, (израза једног техничког века), креирао је нов стил, синтетизовао је. Симултантент осећаја и израза, наглашавање синтетизованог покрета и визионарност инспирисали су прву идеју експресионистичког филма. И врло је добро било покушати па да се види да се са тим елементима у филму другчије ради. Експресионизам филма друге је врсте. Пре свега филм је још тако близу реалности, и животу оваквом какав је (његова новост јесте донекле и у томе мочи груписати уметнички реалне елементе) да му за сада нису потребне очите стилизације и апстракције. Симфонија прилог и белог,

оркестрација покрета и светlostи, ствара по себи већ једну апстракцију и сугестивну експресивност коју није потребно двапут подвучи. Па онда не треба заборавити да филм још није открио све оно што један осмех, једно дубоко око, један израз имају у себи. Сву филозофију, етику, естетику човечје душе филм још није пројецирао на платно. Када тај процес визуализације до сада невиђених, слабо запажених, потцењених елемената, момената, ризница, буде завршен, када човек буде стајао на платну, а пие, онда ће доћи стилизације, експресивности. Овај данашњи експресионизам у филму немоћан је. Бурлеске, комични и весели абсурдитети, Сенетијада и Шаплинијада једини су могући експресионизам.

Можда ће будићи експресионизам бити нешто сасвим ново,

Сцена из „Јутра до пеноћи“. — *Scena iz „Jutra do ponoći“.*

и мочи. Неслучајено. Дотле ће нас носити ритам данашњег филма који полази од реалности ка естетизацији. Режисери ће се наравно старati да не оставе ствар случају, него да срећују и синтетишу. Да конструишу, а не да фотографирају.

За сада експресионистички филм није успео. Боље рећи, оно што смо видели деловало је као лепа слика, као литература, али не задовољава. Није убедљиво.

Ако се буде појавио неки нов сјајан експресионистички филм, мочи ћемо га признати као индивидуално лепо дело. Али не мислим да пут филма (немамо доказа) иде преко експресионизма. Епстен, Санддре, експресионистички и футуристички писци, као филмски режисери увидели су то. Они знају да филм као уметност не трпи литерарност.

Бошко Токин.

Филмске вести

«Босна-Фilm» добио је ексклузивно заступништво чувеног америчког филмског предузећа Парамонт. Међу првим филмовима, који ће се приказивати код нас налазе се »Шеик« и »Крвава Аrena« са Ролфом Валентином, затим »Бела Дона« са Полом Негри.

Ново отворена бечка фабрика »Вита« ангажовала је Макс Линдерса за ову сезону. У истој фабрици раде француски режисери Ервил и Фејдер, аутори филмске прераде »Атлантиде«.

Ових дана је довршен у Америци монументални филм »Гробња Богородичине Цркве« по познатом роману Виктора Ига. Главну улогу игра ненадмашиви глумац Лонг Шанеј.

Довршена је филмска прерада романа Клод Фарера »Битка«. Главне улоге играли су Сеси Хајакова и његова жена Џуру Аоки. Као што је познато Фарер је овај роман прерадио и за позориште и он ће се играти за кратко време на нашој позорници.

Један велики амерички филмски часопис приредио је конкурс најлепшег филмског глумца. Победилац је Рихард Бартелемс, познат нашој публици из филма »Звери«. Награђени су још Баримјур, Меган, Чарл Реј, Наваро, Нагел, Новело и Валентино.

Немачки филм »Лоенгрин«, који израђује фирма »Пера«, има да буде завршен крајем јануара ове године. Филм ће се играти још у овој сезони.

ОГЛАШУЈ У „СОМОЕДИ“.

НОВО РЕНОВИРАНО; СВАКИХ ОСАМ ДАНА НОВИТЕТИ.
Скрените само за десет корака из Кнез Михајлове улице и већ сте
уштедели **25%**
јер

СВАКОВРСНЕ ГАЛАНТЕРИЈСКЕ РОБЕ
по најјефтинијим ценама.

Личности које долазе у Београд

Монденска Оси Освалда.

Има, до ћавола, и у
Немачкој мондености.

Посматрање модерног филма
у свима димензијама технике, то
је ствар нарочитог изненађења.

Оси Освалда. — Ossi Oswalda.

Јер као неко чудо дејствује мон-
струозна снага довитљивости ча-
плинијаде, до уморности свежа
атракција Харолд Лојда и »биљи-
сава« сентиментална гротеска Фа-
тијева. То је ствар режисеровог
догледа помешана са сакросан-
тним глумцем. Али једнако је
психолошки јака и снага личног
упознавања оних детаља код глу-
мца, који се протежу на будоар,
башту, серкл — купатило и ма-
серску дрскост. Као да човек
има довољно снаге да осети дах
малих ствари — ето тако је при-
влачна природа саме домаће и
интимне контуре.

Говорићу мало о Оси Освал-
ди. Кад то кажем, мислим на јед-
но нежно и апсолутно рафино-
вано биће као Мери Прево, на
нешто бидермајерско пуно топлих,
гестова без мржње, на биће са
јасним цртама дегенерика, или
оног дегенерика, који великова-

рошким улицама бере магнетски
сваку руку са аплаузом и главу
са поклоном. Наивно спољно обе-
лежје, за којим се осећа знак ја-
ког талента, флегматична арома
искуства пуне директних трзања,
велика анатомска лепота без бе-
зобразне фотографије. Оси Освал-
да чини у уским круговима људи
утицај мале шансонете, али доц-
није, пред циркусским квантумом
публике сева, практична интели-
гентка са великоварошким пре-
зрењем. Цвеће, мале животиње и
дева — једна доста обична и кон-
венционална женска пажња — код
ове dame значи интересовање
специјалне дражи.

— ...да ли је овај филм сличан
маски на Розети-балу тога и
тога дана?

— ...да ли је овај цвет угодаји
као осећање бромовог сребра?
и т. д.

То је један начин суптилних
и духовних олакшања без поетике,
са смехом на отвореним пемајд-
уснама. Фотографија је слаба,
да покаже те гесте О. Освалде.

Она је на филму нешто друго:
сећа на прецизни рафинман. То-
боже ионшалантна психа, али у
ствари она је простудирани ком-
плекс својих улога са много паж-
ње за хармонију покрета. У све-
жем портрету то је створење ис-
крености са сентименталним леп-
тирским посртањем, а у активном
дејству рутинирана жена као ме-
лодиозна шема модерних вивера.

У том запрепаштењу налазите
гротеску сазнања да ништа не
знаете, а у њеном типично-зальу-
бљеничком детаљу женску, нај-
женскију природу, која вуче к се-
би, у ваздуху измешаних ефект-
них покрета, као жонглерка и

»плаћена« са монмартровог магнета.

Доживљај је многострук: би-заран, скептичан, обсцен, двосми-слен, породичан, нетрезвен и — јасан. Преће својих очију, којима хвалите аксиомску сигурност пу-пила у првићењима, запрепасти-те и себе, пренесете механички личне гесте на другога. Ви сте маг, јер сте медијум, а други су медијуми, јер су с вами. Пеливан по инстинкту. Радите тако, јер то се свиђа!

Данас полазимо са Оси Освалдом у љубав. Које чудо, другови са платна, та љубав је компликованија него пре, пролази кроз великоварошки тумулт и, ето технике! Прелаз из Љубави у Америку. Осећате ли сада, да је сваки ауто са сиренама, лепезама, пумпама и дикслайт-бензином; сваки лифт са тотализатором, ми-зерним сеизмографом, трговачка телеграфско-телефонско радијска машинерија, купатила са морем, првокласног бајди-пудера и Бирд-слеј-сликама, електро-фризер-ма-сер-маникир-апаратима, авијони са кубистичким рекламским кон-турима, најпопуленијих тренд-мар-ки и мед-типови, конгломера-ти свих инструмената са биф-тешким лицем периферијске стро-гости, не видите ли да је то све потребан комфор за љубав, да је то све због идеје спајања лич-ности, еротике и околине са

И опет је смешно, јер ето парадокса: место љубави видео сам, грађанине, Оси Освалду!!

Она је била та скала инстинк-тивне еротике.

Она је била мелодија ведре радости.

Она је била сјај силне рутине.

Она је за тебе била позорница неизмерно ефектних сцена пресрећне елдорадске радости, кад је поред тебе по платну про-шла сенка режисерске тачности са 100 младих гувернантских пан-зиониста, да одмах иза тога по-каже супротну снагу духовитог модерног живота у знаку акуму-латора, кондензатора, конструк-тора, бензинмотора, линотипа, ге-нератора и радио-цијуџицу енту-зијазма.

То је био филм.

А оно друго Оси Освалда.

Драган Алексин.

Дуглас Фербенкс

Ово име, које цела једна филмска публика са ентузијазмом гледа и обожава, представља у ствари један велики симбол модерног филма. Американац најдинамичније врсте и оптимиста у животу, Дуглас Фербенкс је типичан пример најбоље филозофије савременог човека. Личност пуне елане, спортиста најлепшег калибра, Дуглас је представник најпопуларнијег дневног типа: човека улице, рада апаратом, да је све то по требно за еротски декор Оси Освалде зато, да ви постанете људи са благородном позом »уди-вљења« и да вас свака ствар пра-ти са уздахом лепезастих и ми-рисних евокација. Ти поштени грађанине кажеш онда овако: детенце сам од прве сисе постао пред тобом, Љубави.

Једна типична сцена из Дугласових филмова.

Хари Свит

»Универзал« корпорација, панамериканска пропаганда, иначе филмско друштво, успело је да у нашој средини учврсти Хари Свита. Гледајући га у његовим дивним улогама блесавог на-ивка, у улогама које описују смехом, постале су масе гледалаца његови обожаваоци. Хари Свит има позитивну вредност. Не само зато што је неке гестове узео од Шарлоа, да их доцније изради у једној колосалној форми гротеске, него и зато, што је успео да главне формуле за комедије у сељачком пејсажу, да открије фармерске типове без ножа и револвера, без паса и бесних коња.

Његових щала има много. Све су силно оригиналне и у ре-жијском погледу савршене.

Могуће баш због тога, он је поред Виљем Харта, који је пред-ставник старе Америке, једини представник правог гроа Америке. Снага, ведрина, брзина, и довит-љивост Америке икарнирана је у Дугласу. Све оне методе, које наша педагогија тек данас по мало прима, одавно су већ у Америци власпитале Дугласову публику, а он је само један потенцирани обични Американац. Његов генијални гест, који кадгод прелази у чудновату форму акробатије, у исти моменат сило је духовит и неоспорно виртуозан. У љубави рудиментан и непосредан, Дуглас је тип оног љубавника, који је идеал здраве жене. Свеж, смеон, не обзируји се на запреке, свр-шава све послове брзо, јаким ге-стама, са дивним смехом здравих зуби, који је специфично његов и јединствен. Дуглас делује су-гестивно: и кад се боксује, и кад се смеје, кад љуби и кад скоче. Сви Американци вичу у тај моменат: хура! и закрећу песни-цом. Ред је да и наша публика чини тај гест и да осети ентузијазам после филма. Код Дугласа ће најпре осетити.

НОВИ ФИЛМОВИ

Арена живота

Најновија америчка филмска звезда, Ролф Валентино, јужњак и човек специјалног темперамента, нарочите игре, која води до једне границе нервне живости, најбољи љубавник модерног америчког филма, на крају долази и к нама у једном од најрепрезентативнијих својих филмова у »Арене живота«.

Хуан Галардо, син једног обућара, није имао ни најмање воље за овај занат, него је заједно са својим друговима, мангупима и уличним акробатима проводио живот као тореадор, бијући се са биковима за новац и славу. После једног велиоког успеха оженио се са својом бившом другарицом из детињства Кармен.

После две године лепог брака он наједанпут осети и рђавији филму реалним гестом и оним део живота. Дона Сол Гвејера, специјалним начином јужњака, једна первезна жена, која је својом лепотом мамила тореадоре физиономија, јака и фини, одлично да их доцније упропасти на један хармонише са Лилом Ли (Кармен) садистички начин, ухватила је у која је одавна позната нашој своје мреже и Хуана. Он се брио против те жене, осећајући улози доне Сол превазилази величину своје праве љубави својом игром све слично у филму, према властитој жени, али дона Сол успе да га барем на један данас довољно рекламе, а исто моменат привуче у свој круг.

Хуан побеже испред доне у ку. То сведочи да је филм прво своје село, да заборави све и да класан и у свом жанру и као посвети својој жени, али и ту филм уопште.

се сртне са доном Солом. Овај страсна жена није могла да заборави Хуана и дошла је за њим. Пред Хуановом кућом финирала је аутомобилску несрећу, само да се на неки начин састане са Хуаном. Али у том моменту сртне их Кармен и Хуан, који је више осећао борбу са савешћу, него дона Сол, није могао поднети претећи поглед своје Кармен. Доцније, испаштајући свој грех, он једнога дана паде у арену, где га је бик напао баш у моменту сећања на прошлости тешке душевне депресије. Умирући поред арене он се помири са својом лепом Кармен, а свет у арене аплаудује другим тореадорима не слутећи трагедију двају сличних људи.

Ролф Валентино игра у овом филму реалним гестом и оним који је њему прирођен. Његова физиономија, јака и фини, одлично да их доцније упропасти на један хармонише са Лилом Ли (Кармен) садистички начин, ухватила је у која је одавна позната нашој своје мреже и Хуана. Он се брио против те жене, осећајући улози доне Сол превазилази величину своје праве љубави својом игром све слично у филму, према властитој жени, али дона Сол успе да га барем на један данас довољно рекламе, а исто моменат привуче у свој круг.

тако наишла је на велику публику. То сведочи да је филм прво своје село, да заборави све и да класан и у свом жанру и као посвети својој жени, али и ту филм уопште.

Ролф Валентино и Лила Ли.

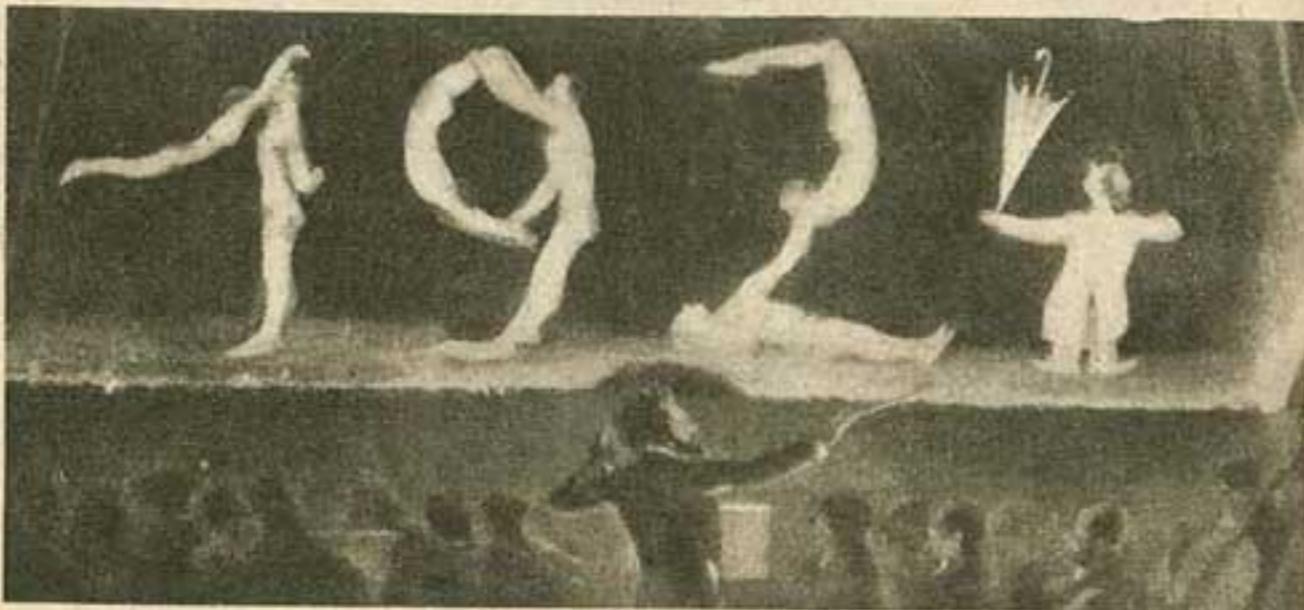
Sve rukopise i slike za list treba slati glavnom uredniku
Nikoli Trajkoviću, Beograd, Skopljanska ulica 18.

Париске силуete

Познати француски оперески певач Chevalier, креатор оперета Dédé, Flulì и т. д., који је решно да још ове године игра; посада је мало померно памењу и налази се сле се повлачи потпуно са позорнице, — у улози Тартифа, једној од својих најсјајнијих креација.

Најпригоднија вариетска атракција за Нову Годину

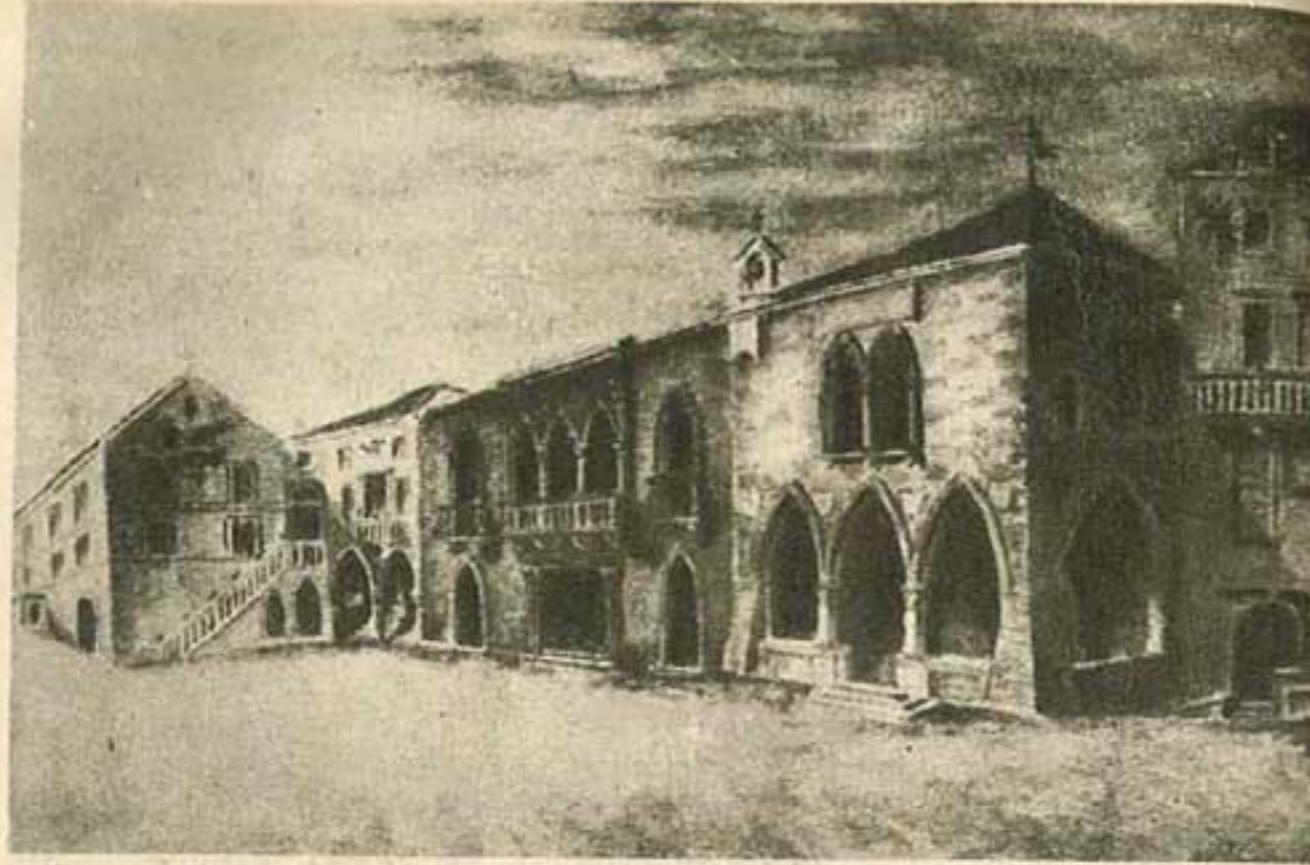

Оригинална атракција за дочек Нове Године на једној вариетској позорници у Минхену.

Најбоља балерина у свету

Тамара Карсавина. — Tamara Karsavina.

Прво сплитско позориште (из XVIII. века). Зграда у дну на левој страни.

Доносимо овде један акварел у Шентфлоријанској долини, да из прошлога столећа са редом ваној претпрошле сезоне, ово је малих палата: градске већнице, други Цанкаров комад на сплитској позорници. Прошао је са успехом, у доброј режији управника г. Бартуловића.

на осталу на данашњем сплитском Народном Тргу, у којој је

још за неко време смештена Управа Вароши а скоро ће у њу прећи Народни Музеј.

У згради театра, кратко време пре пада Млетачке Републике било је, по вестима кроничара Сетећента, отворено прво позориште. Ту су се свакако морале давати Гоцијеве приче и Голдонијеве комедије за време поклада пред сплитском властелом, која је преносила у наше градове обичаје и културу Венеције.

Цанкаров „Краљ на Бетајнови“ у Сплиту.

По успелој представи «Напаст

Схваћен је опћенито као сатира, али је у ствари то страховајита слика господара једног иссаног краја; човека који чак и преко лешева гази пркосећи својој савести, у драматским тренутцима, кад се она буди.

Игра је била добра. Г. Прегарц донео је Конрада «Краља на Бетајнови» са разумевањем. Г. Јовановић је дао јаког младића који пркоси у улози студента. Гђа Прегарц и г-џа Каталишић, у улогама Конрадове кћери и нећаке, добре. Г. Спиридоновић типично Цанкаров свећеник.

Сарајевско Позориште

Планови и недаће новог управника г. Ђукића

Нашао сам новог управника г. Ђукића и, представивши му се као сарадник „Сотоедије“, потражио сам мали интервју.

Прве речи биле су му ове:

Просторије нас гуше, вели управник. Мало, премало. Изнад нас (тј. на горњем спрату позоришта) има један старински клуб пензионера, бивши Herrenhaus. Они заузимају 16 просторија за своја послеподневна угодна дремања. Имају уговор за 30 година. Како ћу с њима! Немамо мале позорнице за пробе, немамо сале за читање, немамо ништа осим велике позорнице. А нисам им тражио све собе. Бар неколико.

Доле је (испод позоришта) подрум-кафана. Он носи леп приход — али не позоришту, већ закупцу. Субвенција минимална. Општина чак и неће да изађе у неколико књига: о стилу, о кости-сусрет да нам да попуст за елек-

Г-ђа Марија Жегарова, члан сарајевског Народног Позоришта.

трику и др., већ нас третира као трговачко предузеће.

Немамо архиве. Купио сам неколико књига: о стилу, о кости-сусрет да нам да попуст за елек-

Група чланова Нар. Позоришта приликом прославе тридесетогодишњице г-ђе К. Хајдушковић.

Г. Петар Петровић, члан сарајевског Позоришта, у улози Гастона у „Бискупова синовица“ од М. Беговића.

да препева хрватске текстове, да удеси језик. Публика добра, али тражи с пуним правом и уметност и забаву. Забаву јој дајемо. Видите колико је комада с певањем и из народног живота. Нушић иде одлично. Нарочито „Пут око света“. Шлагер! А иду и босанске ствари. И ту треба правити репертоар. Врло писмен човек да сарађује на изградњи босанског локалног репертоара,

Иначе комади из народног живота који су далеко од Босне, не успевају. На пример Пеција.

Створио сам оркестар. Он

„Comoedia“ се може добити у свима књижарама и код свих продаваца новина. Поједини број 3 динара.

привлачи публику. Имам планове с ним. Да приредим уметничке вечери.

1-ва тачка:	оркестар
2-га "	актовка
3-та "	цено фрагмент и
опере
4-та "	балет
5-та "	књижевност.

Мислим да доведем литерате
Да држе конференције. Њих
шубликом, публику с њима да упо-
знам.

Уметнички и новчано надам се да успем. Образујем позоришни хор. Надам се да, за лепше дане образујем и оперету. Уметничке вечери хоћу по угледу на Француску: 30 ans de théâtre. Младите литерате прихватићу. Све с ово планови. Треба ми солидн

Г-ђа Зора Чурћић, члан сарајевског
Позоришта.

база: новчана и уметничка. Позориште треба да постане уметнички центар у Сарајеву. Све је ово изводљиво. Полако и истрајно.

1

Ива Војновић у Прагу Статуа Бедр. Сметане

Недавно је дата у Виноградском Театру у Прагу премијера најновије Војновићеве драме »Машкарите испод купња«, која је постигла ирдо велики успех.

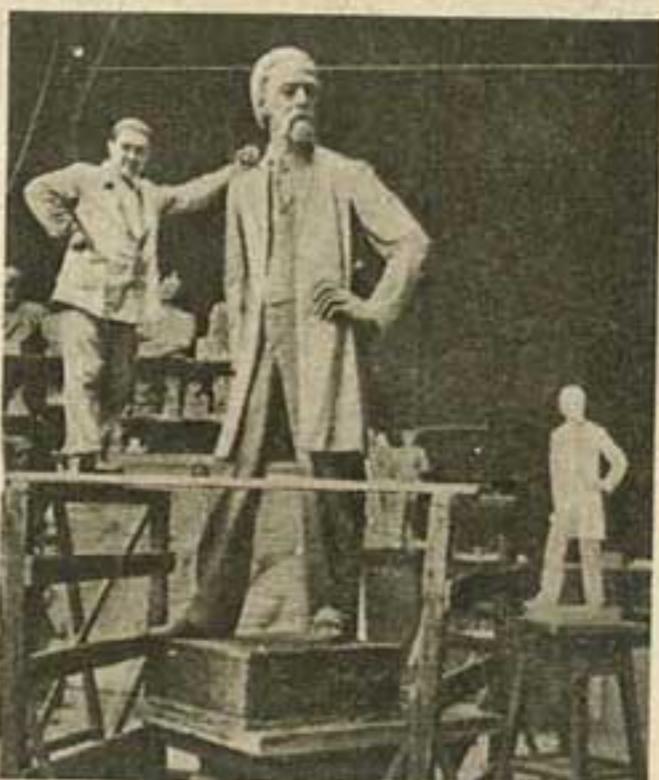
Том приликом, г. Ива Војновић посетио је Праг, где је био изванредно топло дочекан. Прашки

Биста г. Иве Војновића, рад чешког скулптора г. О. Шпанијера. — Bista g. Ive Vojnovića, rad češkog skulptora g. O. Španjera.

уметници хтели су да у њему по-
здраве не само уваженог југосло-
венског драматичара Иву Војно-
вића, већ и целокупну југосло-
венску уметност.

За време Војновићевог боравка у Прагу познати прашки вајар г. Отон Шпанијер извајао је успелу бисту нашег песника.

Статуа Бедржиха Сметане, рад прашког академика проф. г. Јана Штурса.

НАЈЈЕФТИНИЈЕ ЦЕНЕ

НАЈБОЉУ РОБУ

добијете ако купите собни и
канцелариски намештај

Урадън

ДАНИЛА Ј. ГРГИЋА
Карађорђева 67, Телефон 28-61

Најтипичнији филмски глумац Америке

Популарни, весели, динамични Дуглас Фербенкес, чији су филмови најбоља школа оптимизма и вечите младости. Ова је сцена из филма „Велика Превара“.

Одговорни уредник Драган Алексић, Космајска 22 — Власник за Издавачко Удружење „Илустрација“ Иван Зрнић, директор „Илустрованог Листа“. — Тифдрук и офсет штампа Графичког Завода „Макарије“ А. Д. Београд—Земун.